

การกระทำที่เป็นการไม่รักษาเกียรติและชื่อเสียงขององค์กร

พิสิฐ กาญจนะกังคะ*
ชนิสสา ชูประดิษฐ์**

๑. ความเบื้องต้น

การบริหารงานบุคคล ไม่ว่าจะภาครัฐหรือเอกชน จะต้องมีการกำหนดเกี่ยวกับความประพฤติที่เป็นข้อปฏิบัติหรือห้ามปฏิบัติ โดยจะกำหนดไว้ในหมวดว่าด้วย “วินัย” วัตถุประสงค์เพื่อให้ภารกิจขององค์กรดำเนินไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพ เพื่อภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร

๒. การไม่รักษาเกียรติและชื่อเสียงขององค์กร

คดีแรงงาน : เรื่องเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลย (บริษัทการบินไทย จำกัด มหาชน รัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงคมนาคม) รับโจทก์กลับเข้าทำงานในตำแหน่งหน้าที่ อัตราค่าจ้าง และสวัสดิการต่าง ๆ เช่นเดิม หากไม่สามารถรับกลับเข้าทำงานได้ ให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายในการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมเท่ากับ ๑,๑๒๒,๕๑๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑,๑๒๒,๕๑๖ บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง

ศาลแรงงานกลาง พิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงาน โดยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๙๙/๒๕๕๗ วินิจฉัยว่า ... มีปัญหาต้องวินิจฉัยตาม

อุทธรณ์ของโจทก์ว่าโจทก์กระทำการฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยในกรณีร้ายแรงหรือไม่ เห็นว่า ระเบียบของจำเลยว่าด้วยการบริหารงานบุคคล ตอนที่ ๒ ว่าด้วยวินัย การลงโทษ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้อ ๕.๑๒ ระบุว่า “พนักงานต้องรักษาวินัยที่กำหนดไว้ต่อไปนี้ โดยเคร่งครัดคือรักษาเกียรติชื่อเสียงของบริษัท ไม่ประพฤติชั่ว ไม่ประพฤติตนเป็นอันธพาล ไม่กระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรมอันดี รวมทั้งไม่ประพฤติตนอันเป็นภัยต่อสังคมหรือบริษัท” การที่โจทก์นำภาพถ่ายเปลือยของหญิงและภาพถ่ายการร่วมประเวณีระหว่างหญิงดังกล่าวกับโจทก์ที่โจทก์บันทึกไว้เปิดเผยแพร่เพื่อประจานฝ่ายหญิงนั้นเป็นการกระทำของผู้ที่มีจิตใจผิดปกติก่อนคนธรรมดาจะพึงกระทำและการกระทำของโจทก์ปรากฏเป็นข่าวทางหนังสือพิมพ์รายวัน โดยในข่าวระบุว่าโจทก์เป็นพนักงานฝ่ายช่างของจำเลย จึงย่อมกระทบต่อเกียรติและชื่อเสียงของจำเลย ถือว่าโจทก์ไม่รักษาเกียรติและชื่อเสียงของจำเลย และยังเป็นการประพฤติชั่ว รวมทั้งเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายและศีลธรรมอันดีอีกด้วย แม้โจทก์จะกระทำนอกสถานที่ทำงานและนอกเวลาทำงาน ก็เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยกรณีร้ายแรง การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์จึงไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมอุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

*นิติกรชำนาญการพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

**นิติกรปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

คำพิพากษาฎีกานี้ การประพาดพิงชั่วปรากฏเป็น
 ชาวในหนังสือพิมพ์รายวัน จึงกระทบต่อเกียรติและ
 ชื่อเสียงขององค์กร แต่คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๖๐๙/
 ๒๕๔๒ แม้จะไม่ปรากฏเป็นชาวในหนังสือพิมพ์รายวัน
 แต่เป็นที่รู้จักทั่วไปในหมู่พนักงานของโรงแรมจำเลย
 การกระทำของโจทก์และชายชู้ย่อมส่งผลกระทบต่อ
 โดยตรงต่อการปกครองบังคับบัญชาพนักงานโรงแรม
 ของจำเลย รวมทั้งชื่อเสียงของโรงแรมจำเลยด้วย
 คดีนี้โจทก์อ้างว่า พฤติกรรมการกระทำไม่ได้เกิดใน
 สถานที่ทำงานหรือในเวลาทำงาน ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า
 “... แม้จะไม่ได้เกิดขึ้นภายในบริเวณสถานที่ทำงาน
 หรือในเวลาทำงานก็ถือได้ว่าเป็นการไม่รักษาเกียรติ
 และเป็นการประพาดพิง ซึ่งเป็นการละเมิดต่อศีลธรรม
 อันดีอย่างร้ายแรง” และคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๗๔/
 ๒๕๕๗ วินิจฉัยว่า “... การประพาดพิงนั้นมิได้หมายถึง
 เฉพาะความประพาดพิงในขณะปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น ย่อม
 หมายรวมถึงความประพาดพิงที่พึงต้องปฏิบัติ
 โดยทั่วไปด้วย”

กรณีข้าราชการ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่
 ๓๓๒/๒๕๔๙ วินิจฉัยว่า “ข้าราชการซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่
 ของรัฐกระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพาดพิง
 ไม่ว่าจะเป็นการกระทำในฐานะส่วนตัวหรือในตำแหน่ง
 หน้าที่ราชการย่อมจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียชื่อเสียง
 และเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน
 ทั้งสิ้น”

ส่วนการพิจารณาว่า การกระทำใดเป็น
 พฤติชั่วหรือไม่ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่
 ๓๔๐/๒๕๕๙ วินิจฉัยว่า “การพิจารณาว่าการกระทำ
 อันใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพาดพิงอย่างร้ายแรงตาม
 มาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการ
 พลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ (เดิม ซึ่งตรงกับมาตรา ๘๕ (๔)
 แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑)

จะต้องพิจารณาถึงเกียรติของข้าราชการผู้นั้น และ
 ความรู้สึกของสังคมที่มีต่อการกระทำของข้าราชการ
 ผู้นั้นประกอบกับเจตนาในการกระทำโดยคำนึงถึง
 พฤติการณ์ของข้าราชการผู้นั้นว่าได้กระทำการอัน
 ทำให้ราชการได้รับความเสียหายต่อภาพพจน์ชื่อเสียง
 หรือไม่”

๓. บทสรุป

การกระทำอันได้ชื่อว่า “เป็นผู้ประพาดพิง” ซึ่ง
 เป็นความผิดวินัยนั้น แม้จะไม่ได้เกิดขึ้นภายในบริเวณ
 สถานที่ทำงาน ในเวลาทำงาน หรือกระทำในฐานะ
 ส่วนตัว ก็ถือได้ว่าเป็นการไม่รักษาเกียรติและเป็นการ
 ประพาดพิง และการเป็นผู้ประพาดพิงยังส่งผลกระทบต่อ
 เกียรติและชื่อเสียงขององค์กรและเพื่อนร่วม
 วิชาชีพอีกด้วย

การปฏิบัติตามมาตรฐานจรรยาบรรณจะเป็น
 การบังคับ “จิตใจ” ให้เป็นสมาชิกที่ดีขององค์กร
 เป็น “ผู้มีคุณธรรม” และในที่สุด “เป็นผู้มีจริยธรรม”
 ที่สามารถเลือกแสดงออกที่ถูกต้องเหมาะสมกับ
 สถานการณ์